ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД

7 юни 2007 година *

По дело T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), установено в Schio (Италия), за което се явяват адв. F. Colonna и адв. T. Romolotti, avocats,

молител,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н C. Zadra и г-жа D. Lawunmi, в качеството на представители,

ответник,

с предмет молба за спиране на изпълнението на Становище C (2006) 3914 на Комисията от 6 септември 2006 г. относно мярка за забрана на някои механични преси с марка „IMS“, приета от френските власти,

* Език на производството: италиански.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

постанови настоящото

Определение

Правна уредба, факти в основата на спора и производство

1 Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 98/37/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на машините (ОВ L 207, стр. 1; Специално издание на български език, глава 13, том 23, стр. 220), приложима в настоящия случай, държавите-членки трябва да предприемат всички подходящи мерки за това машините или защитните елементи, обхванати от тази директива, да могат да бъдат пуснати на пазара и в действие само ако не застрашават здравето или безопасността на хора и при необходимост на домашни животни или вещи, когато са правилно монтирани и подържани и използвани по предназначение.

2 Член 4, параграф 1 от Директива 98/37/ЕО предвижда, че „[д]ържавите-членки не трябва да забраняват, ограничават или пречат на пускането на пазара и пускането в действие на тяхната територия на машини и защитни елементи, които съответстват на тази директива.“

3 Член 7, параграф 1 от Директива 98/37/ЕО гласи, че когато държава-членка твърди, че машини, имащи маркировка „CE“, или защитни елементи, придружени с ЕО декларация за съответствие, използвани по предназначение, могат да застрашат безопасността на хора и при необходимост на домашни животни или вещи, тя трябва да вземе всички подходящи мерки за изтеглянето на такива машини или защитни елементи от пазара, да забрани пускането им на пазара и пускането в действие или използване или да ограничи свободното им движение. Държавата-членка трябва да информира незабавно Комисията за всяка подобна мярка и да посочи причините за своето решение.

4 Член 7, параграф 2 от Директива 98/37/ЕО предвижда, че Комисията трябва незабавно да се консултира със заинтересованите страни. Когато след тази консултация Комисията установи, че мярката е обоснована, тя трябва да уведоми незабавно държавата-членка, предприела инициативата, както и останалите държави-членки. Когато след тази консултация Комисията установи, че мярката е необоснована, тя трябва незабавно да уведоми държавата-членка, предприела инициативата, и производителя или неговия упълномощен представител, установен в Общността. Когато посоченото в параграф 1 решение е обосновано с недостатък в стандартите и когато държавата-членка, взела първоначалното решение, подържа позицията си, Комисията трябва да информира комитета, за да започнат процедурите, посочени в член 6, параграф 1.

5 На 8 август 2001 г. Френската република информира Комисията за междуведомствено решение от 27 юни 2001 г., свързано със забраната за пускане на пазара и за използване на някои преси за студена обработка на метали с марка „IMS“, произведени от молителя (наричано по-нататък „решението от 27 юни 2001 г.“).

6 Решението от 27 юни 2001 г. забранява пускането в действие и използването на вече произведени преси с марка „IMS“, модели „P40VE“, „P40VEI“, „P50VE“ и „P50VEI“, които имат сертификат на ЕО за изпитване, издаден от Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (Национална агенция за удостоверяване на компонентите и продуктите, ANCCP), освен ако са били

приведени в съответствие с въведените от член R. 233-84 от Кодекса на труда технически правила, приложими за работните съоръжения, както и пускането на пазара, пускането в действие и използването на преси с марка „IMS“, модели „P40VE“, „P40VEI“, „P50VE“ и „P50VEI“, със сертификат на ЕО за изпитване, издаден от Istituto certificazione europea prodotti industriali (Национален институт за европейски сертификати на индустриални продукти, ICEPI).

7 С решение от 4 декември 2002 г. френският Conseil d'État отменя решението от 27 юни 2001 г.

8 На 8 април 2005 г. френските власти изпращат на Комисията писмо, в което посочват:

„[...] С писмо от 2 март 2004 г. Европейската комисия е уведомила френските власти, че е назначен независим експерт, който да изследва степента на съответствие на посочените преси с марка „IMS“. Вследствие на изследването, през април 2004 г. се очаквало да бъде представен експертен доклад.

Към днешна дата френските власти имат честта да се обърнат отново към Комисията, за да се започне на практика консултативната процедура, предвидена в член 7 от директивата [98/37/ЕО].

3. Неотложен характер на искането

Френските власти представят на вниманието на Комисията едно ново фактическо обстоятелство. Действително, макар Европейската комисия

никога да не е представяла свое становище относно обосноваността на предприетата от Франция защитна мярка по отношение на някои механични преси с марка „IMS“, производителят е предявил иск за търсене на отговорност пред компетентната национална юрисдикция на основание на нарушение, допуснато от публичната власт.

В хода на защитната процедура (предвидена в член 7 от директивата) френските власти държат да подчертаят, че винаги са действали, от една страна, в съответствие с разпоредбите на директивата [98/37/ЕО], а от друга — с разпоредбите, предвидени в Договора за Европейския съюз. Поради това те биха искали становището на Европейската комисия да им бъде предоставено в най-кратки срокове.

4. Проблемна ситуация от гледна точка на общностното право

Липсата на отговор от страна на Общността към момента поставя френските власти в деликатно положение с оглед на разпоредбите на член 226 от Договора за Европейския съюз. Действително съгласно този член единствено Комисията е задължена да установи обосноваността на защитна мярка, предприета от държава-членка.

При необходимост, когато предпазна клауза се окаже необоснована, тогава Комисията следва да поиска от съответната държава-членка да отмени своята национална мярка, а също и да започне производството за установяване на нарушение, предвидено в член 226 от Договора за Европейския съюз.

Само въз основа на това производство производителят, засегнат от необоснована мярка, има възможност да търси евентуално по съдебен ред обезщетение за претърпените вреди.

5. Отговорност на Френската държава

С цел да се даде възможност на Френската държава да изпълни задълженията си в областта на безопасността и здравето на хората, както и за да ѝ се даде възможност да осигури своята защита в посоченото производство по иск, предявен в съответствие с вътрешното право, френските власти искат от Европейската комисия да им предостави копие от експертния доклад относно изследването на степента на съответствие на някои механични преси с марка „IMS“.

9 Комисията прави оценка на тези мерки и макар да отхвърля различни хипотези на несъответствие, посочени от френските власти, след тази оценка приема, в Становище C (2006) 3914 от 6 септември 2006 г. (наричано по-нататък „спорният акт“), че решението от 27 юни 2001 г. е частично обосновано.

10 С акт, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 6 декември 2006 г., молителят подава жалба за отмяна на спорния акт и предявява иск за обезщетение.

11 С отделен акт, подаден в секретариата на 18 януари 2007 г., молителят подава настоящата молба за обезпечение въз основа на член 242 ЕО с цел спиране на изпълнението на спорния акт.

12 На 19 февруари 2007 г. Комисията представя писменото си становище по настоящата молба за обезпечение. Тя иска да се отхвърли молбата за обезпечение и да се осъди молителят да заплати съдебните разноски.

13 В проведеното на 1 март 2007 г. съдебно заседание са изслушани устните обяснения на страните.

14 След като е поканен да представи допълнителна информация относно неотложността, молителят изпълнява това искане с акт, вписан в секретариата на 9 март 2007 г.

15 Комисията представя становището си по допълнителната информация с акт, вписан в секретариата на 16 март 2007 г.

От правна страна

16 По силата на член 242 ЕО, разглеждан във връзка с член 225, параграф 1 ЕО, Първоинстанционният съд може да постанови спиране на изпълнението на обжалвания пред него акт, ако счита, че обстоятелствата го изискват.

17 Член 104, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд предвижда, че в молбите за постановяване на временни мерки се излагат предметът на спора, обстоятелствата, установяващи неотложността, както и фактическите и правни основания, които обосновават вероятната основателност за постановяване на поисканата временна мярка (fumus boni juris).

18 Според постоянната съдебна практика съдията по обезпечителното производство може да постанови спиране на изпълнението и други временни мерки, ако е установено, че тяхното налагане е на пръв поглед основателно от фактическа и правна страна (fumus boni juris) и че те са неотложни, в смисъл че

е необходимо да бъдат постановени и да произведат действие, преди да бъде постановено решението по главното производство, за да се избегне сериозно и непоправимо увреждане на интересите на молителя. При необходимост съдията по обезпечителното производство пристъпва и към претегляне на наличните интереси (Определение на председателя на Съда от 25 юли 2000 г. по дело Нидерландия/Парламент и Съвет, C-377/98 R, Recueil, стр. I-6229, точка 41 и Определение на председателя на Съда от 23 февруари 2001 г. по дело Австрия/Съвет, C-445/00 R, Recueil, стр. I-1461, точка 73; Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 16 февруари 2007 г. по дело Унгария/Комисия, T-310/06 R, точка 19).

19 По-нататък, при изследването на обстоятелствата в тяхната съвкупност съдията по обезпечителното производство разполага с широко право на преценка и е свободен да определи в зависимост от особеностите на случая начина, по който трябва да се проверят различните условия, както и реда за това, при положение че нито една норма на общностното право не му налага предварително установен аналитичен модел за преценка на необходимостта от постановяване на временна мярка (Определение на председателя на Съда от 19 юли 1995 г. по дело Комисия/Atlantic Container Line и др., C-149/95 P(R), Recueil, стр. I-2165, точка 23).

20 Настоящата молба за обезпечение следва да бъде разгледана именно в светлината на припомнените по-горе принципи.

По допустимостта

По допустимостта на пръв поглед на жалбата по главното производство

— Доводи на страните

21 Комисията поддържа, че жалбата за отмяна, на която се основава настоящата молба за обезпечение, е явно недопустима, доколкото спорният акт не е мярка,

която произвежда задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на молителя, променяйки по определен начин неговото правно положение.

22 Комисията посочва по-нататък, че дори да се допусне, че спорният акт е годен да произведе такива последици, молителят при всички случаи не би бил пряко засегнат от тях.

23 Действително, за да е изпълнено условието, свързано с прякото засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, е нужно оспорваните общностни мерки да въздействат пряко върху правното положение на частното лице, без да оставят право на преценка на адресатите на тези мерки, които отговарят за изпълнението им, защото последното има чисто автоматичен характер и произтича от самата общностна уредба, без да бъде опосредствано от други норми.

24 Въведената от Директива 98/37/ЕО поцедура обаче притежава според Комисията следните характеристики.

25 На първо място, държавата-членка, която приема мерки въз основа на член 7, параграф 1 от Директива 98/37/ЕО, следва да информира Комисията за тях. Според Комисията уведомлението за приемането на тези мерки въпреки това няма суспензивен ефект по отношение на последиците им. Веднъж приети, те стават незабавно приложими на територията на държавата-членка, която ги е приела.

26 На второ място, предвидената в Директива 98/37/ЕО процедура не предвижда срок, в който Комисията следва да приключи своето изследване на мярката.

Според Комисията тя следва единствено да констатира „незабавно“ дали мярката, за която е уведомена, е обоснована. Такава констатация била възможна след извършването на визираната в член 7, параграф 2 консултация само от момента, в който Комисията разполага с всички необходими технически данни.

27 На трето място, според Комисията, ако тя счете мярката за необоснована, трябва само да уведоми съответната държава-членка, за да може последната да я оттегли, както и заинтересованата страна, с цел тя да разполага с допълнителен довод, позволяващ ѝ да обжалва мярката пред националния съд. Следователно становището на Комисията не може само по себе си да спре последиците на националната мярка.

28 На четвърто място, Комисията счита, че ако мярката е обоснована, тя само трябва да уведоми съответната държава-членка, както и всички останали държави-членки, за да проверят необходимостта от предприемане на подобни мерки за целите на защитата на безопасността и на здравето. Следователно дори и в този случай становището на Комисията не може само по себе си да произведе в държавите-членки ограничителни последици върху търговията със съответните машини.

29 На пето място, Комисията твърди, че становището, с което приема мярката за обоснована, не е публикувано в *Официален вестник* и не задейства между държавите-членки никакъв механизъм за взаимно признаване на националната мярка, за която то се отнася. Действително въпросното становище не е незабавно приложимо във всички държави-членки.

30 Молителят счита, че жалбата по главното производство е допустима.

— Съображения на съдията по обезпечителното производство

31 Въз основа на постоянната съдебна практика следва да се отбележи, че макар да е вярно, че въпросът за допустимостта на жалбата по главното производство по принцип не трябва да се изследва в обезпечително производство поради опасността да се предопредели изхода на главното производство, това не променя факта, че за да бъде допустима молбата за спиране на изпълнението на акт, молителят трябва да докаже наличието на определени обстоятелства, позволяващи да се направи на пръв поглед извод за допустимостта на жалбата по главното производство, на която е основана молбата за обезпечение, с цел избягване на възможността по пътя на обезпечителното производство да се постигне спиране на изпълнението на акт, чиято отмяна общностният съдия впоследствие ще откаже, поради това че жалбата по главното производство е обявена за недопустима (Определение на председателя на Съда от 18 ноември 1999 г. по дело Pfizer Animal Health/Съвет, C-329/99 P(R), Recueil, стр. I-8343, точка 89, Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 7 юли 2004 г. по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, T-37/04 R, Recueil, стр. II-2153, точка 108).

32 Предвид неотложния характер на обезпечителното производство подобна проверка на допустимостта на жалбата по главното производство е по необходимост кратка (Определение на председателя на Съда от 12 октомври 2000 г. по дело Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa и др./Съвет, C-300/00 P(R), Recueil, стр. I-8797, точка 35, Определение по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, посочено в точка 31 по-горе, точка 109).

33 Действително, в рамките на молба за обезпечение допустимостта на жалбата по главното производство може да се прецени само на пръв поглед, като целта е да се провери дали молителят предоставя достатъчно доказателства, които a priori обосновават извода, че допустимостта на жалбата по главното производство не е изключена. Съдията по обезпечителното производство трябва да обяви тази молба за недопустима само ако допустимостта на жалбата по главното производство може да бъде напълно изключена. Действително произнасянето по допустимостта на етапа на обезпечителното

производство, когато тя не може на пръв поглед да се изключи напълно, би означавало да се предопредели решението на Първоинстанционния съд по главното производство (Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 17 януари 2001 г. по дело Petrolessence и SG2R/Комисия, Т-342/00 R, Recueil, стр. II-67, точка 17, Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 19 декември 2001 г. по дело Government of Gibraltar/Комисия, Т-195/01 R и Т-207/01 R, Recueil, стр. II-3915, точка 47 и Определение на председателя на Първоинстанционния съд по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, посочено в точка 31 по-горе, точка 110).

34 В дадения случай, на първо място, Комисията поддържа по същество, че жалбата по главното производство е недопустима, доколкото спорният акт представлява становище, с което тя се произнася по национална мярка, и че при това положение актът не представлява решение, произвеждащо задължителни правни последици.

35 Съгласно постоянната съдебна практика само мерките, произвеждащи задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на молителя, като променят по определен начин неговото правно положение, представляват актове и решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9 и Решение на Съда от 22 юни 2000 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-147/96, Recueil, стр. I-4723, точка 25). За да се определи дали обжалван акт произвежда подобни последици, той следва бъде разгледан по същество. Напротив, формата, под която са приети актовете или решенията, по принцип е без значение, що се отнася до възможността тези актове да бъдат предмет на жалба за отмяна (Решение IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 9).

36 В това отношение следва на първо място да се отбележи, че актът, чието спиране е поискано, е озаглавен от Комисията „Становище на Комисията".

37 Следва обаче да се посочи, че в член 7, параграф 2 от Директива 98/37 не е употребена думата „становище" или друго равностойно понятие. В замяна на това е предвидено, че „[к]огато след тази консултация Комисията установи че мярката е обоснована, тя трябва да уведоми незабавно държавата-членка, предприела инициативата, както и останалите държави-членки."

38 На второ място, следва да се подчертае, че в член 1 от спорния акт Комисията отбелязва, че „след провеждане на консултация със заинтересованите страни тя е длъжна да се произнесе по обосноваността на тези мерки“ и че „ако мярката се счита за обоснована, [тя] трябва да уведоми за това държавите-членки, за да могат да приемат всички подходящи мерки по отношение на въпросната машина“.

39 С оглед на тези обстоятелства и предвид принципа на процесуална икономия и целта на Директива 98/37 следва да се отбележи, от една страна, че съгласно разпоредбите на член 7 от Директива 98/37 Комисията изглежда на пръв поглед има задължение, а не просто възможност, да се произнесе по националната мярка, за която е уведомена. От една страна, трябва да се подчертае, че също на пръв поглед изглежда, че Комисията е длъжна да се произнесе не по проектомярка, а по национална мярка, която тъй като е приета от държава-членка, има за последица ограничаване на свободното движение на въпросните машини.

40 Следва впрочем да се припомни, че в изпълнение на разпоредбите на член 2, параграф 1 от Директива 98/37 държавите-членки приемат всички подходящи мерки за това машините или защитните елементи, обхванати от тази директива, да не бъдат пуснати на пазара и в действие, ако застрашават здравето или безопасността на хора и при необходимост на домашни животни или вещи.

41 Поради това не може да се изключи на пръв поглед, че когато Комисията уведоми държавите-членки за акта, с който тя установява, че машините, предмет на националната мярка, застрашават здравето и безопасността на хора и при необходимост на домашни животни или вещи, и уведомява останалите държави-членки за това съгласно разпоредбите на член 7, параграф 2 от Директива 98/37, по-нататък те следва да приемат в съответствие с член 2, параграф 1 и с член 7, параграф 1 от Директива 98/37 всички подходящи мерки за изтеглянето на такива машини или защитни елементи от пазара, да забранят пускането им на пазара и пускането в действие или използването им или да ограничат свободното им движение.

42 При това положение съдията по обезпечителното производство не може да изключи на този етап, че е възможно констатацията на Комисията относно обоснования характер на национална мярка, приета от държава-членка на основание на член 7, параграф 1 от Директива 98/37, и предаването на тази информация на останалите държави-членки съгласно член 7, параграф 2 от тази директива да променят по определен начин правното положение на производителя на машините, за които се отнася актът на Комисията, като препятства пускането им в оборот или пускането им в действие на пазара на държавите-членки, адресати на този акт. Следователно не може да се изключи на пръв поглед възможността актът на Комисията да произвежда задължителни правни последици за производителя на машините, посочени в този акт.

43 Доводите на Комисията следва да бъдат отхвърлени и в останалата им част.

44 На първо място, Комисията действително посочва, че „неприемането на сходни мерки от една държава-членка след уведомяването за становището на Комисията, без съмнение може да бъде предмет на иск за установяване на неизпълнение на задължения по силата на член 226 от Договора, но не за нарушение на горепосоченото становище, а за нарушение на релевантните разпоредби на директивата."

45 Без да е нужно в рамките на настоящата молба за обезпечение съдията да се произнася по възможното правно основание на един евентуален иск за установяване на неизпълнение на задължения, достатъчно е да се отбележи, че по този начин Комисията признава, че за останалите държави-членки съществува задължение след приемането на нейното становище.

46 На второ място, трябва да се отбележи, че обстоятелството, че не било налице взаимно признаване на националната мярка, както твърди Комисията, се дължи на пръв поглед на това, че последната трябва да извърши преценка на обосноваността на националната мярка и след това да се произнесе дали мярката е обоснована, частично обоснована или необоснована.

47 На трето място, Комисията твърди, че нейното становище не е от естество само по себе си да прекъсне последиците на националната мярка, за която е уведомена на основание член 7, параграф 1 от Директива 98/37, и че засегното предприятие следва да се обърне към националния съд, за да постигне оттеглянето на мярката. Макар на пръв поглед да изглежда, че Комисията не разполага с никаква компетентност, която да ѝ позволи да постанови отмяната на националната мярка, тъй като само националният съдия разполага с такова правомощие, Комисията все пак не може да се позовава на тази липса на компетенстост, за да докаже, че актът, с който тя се произнася по валидността на националната мярка, няма характер на решение. Освен това не може да се отхвърли на пръв поглед и възможността Комисията да предяви иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу тази държава-членка, ако спорната мярка не е оттеглена или отменена след представеното от нея становище.

48 На второ място, уместно е да се изследва дали молителят твърди наличието на обстоятелства, които поне на пръв поглед позволяват да се докаже, че не е изключено той да е активно легитимиран да поиска частична отмяна на спорния акт в изпълнение на член 230, четвърта алинея ЕО.

49 Действително, Комисията поддържа по същество, от една страна, че именно мерките, предприети при необходимост от държавите-членки, могат сами по себе си да засегнат молителя, а от друга страна, че държавите-членки разполагат със свобода на преценка относно изпълнението на спорния акт.

50 Като предпоставка за допустимостта на жалбата за отмяна по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО прякото засягане на молителя изисква атакуваната общностна мярка да въздейства пряко върху правното положение на молителя, без да оставя никакво право на преценка на адресатите на тази мярка, които отговарят за изпълнението ѝ, защото последното има чисто автоматичен характер и произтича от самата общностна уредба, без да бъде опосредствано от други норми. Това означава, че в случаите, когато общностен акт е адресиран от институция до държава-членка, ако действията, които трябва да предприеме държавата-членка, за да изпълни акта, имат автома-

тичен характер или ако последиците от разглеждания акт се налагат недвусмислено, той засяга пряко всяко лице, засегнато от тези действия. Обратно, ако актът оставя на държавата-членка възможността да действа или да бездейства или не я принуждава да действа по определен начин, тогава не самият акт, а действието или бездействието на държавата-членка, засяга пряко засегнатото лице (Определение на Първоинстанционния съд от 22 юни 2006 г. по дело Mayer и др./Комисия, T-137/04, Recueil, стр. II-1825, точки 58 и 59).

51 Фактът, че актът на Комисията изисква национални мерки за прилагане, на пръв поглед изглежда не означава, с оглед на приложимите разпоредби и обратно на твърденията на Комисията, че държавите-членки могат да подлагат на проверка необходимостта от приемане на мерки, подобни на мярката за забрана, която Комисията е приела за обоснована. Действително на пръв поглед изглежда, че Комисията преценява необходимостта от приемане на такива мерки, като държавите-членки изглежда имат задължение впоследствие да предприемат подходящите мерки, каквито тази констатация налага, а именно да изтеглят машините от пазара и да не разрешават пускането им на пазара и в действие, ако те застрашават безопасността и здравето на хората според член 2, параграф 1 от Директива 98/37.

52 При това положение следва да се констатира, че не е изключено на пръв поглед държавите-членки да не разполагат с никаква гъвкавост, когато са адресати на акт, с който Комисията ги уведомява на основание на член 7, параграф 2 от Директива 98/37, че дадена национална мярка за забрана на пускането на пазара или на пускането в оборот на определени машини е обоснована или частично обоснована. Държавите-членки, адресати на акта, на пръв поглед изглежда не могат да направят друго, освен да спрат пускането на пазара или пускането в действие на машините, посочени в акта на Комисията, който обявява националната мярка за обоснована.

53 Удачно е освен това да се отхвърлят доводите на Комисията, съгласно които, в случаите, когато за машините, намиращи се на територията на държава-членка, последната не установи никаква опасност, защото например производителят е направил необходимите изменения, тази държава-членка не би

могла да приема ограничителни мерки. Действително на пръв поглед изглежда, че държавата-членка не би могла да изтегли от пазара и да възпрепятства пускането в оборот и в действие на машини, които не са засегнати от акта на Комисията.

54 В края на този анализ следва да се отбележи, че актът на Комисията на пръв поглед изглежда задължава държавите-членки, които са негови адресати, да възпрепятстват пускането на пазара и пускането в оборот на машините на територията на държавите-членки, както и да изтеглят машини, налични на пазара. Актът на Комисията на пръв поглед изглежда също задължава държавите-членки да действат по определен начин и не им оставя, на пръв поглед, възможността да действат или бездействат, щом като Комисията е счела, че машини могат да застрашат здравето и безопасността на хора, животни или вещи.

55 Следователно на пръв поглед не може да се изключи, че молителят е пряко засегнат от спорния акт.

56 На трето място, следва да се припомни, че субекти, които не са адресати на дадено решение, могат въпреки това да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението ги засяга поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги характеризира по отношение на всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както би бил индивидуализиран адресатът на решението (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223).

57 Тъй като становището на Комисията се отнася изрично и изключително до произведените от молителя машини, като приема, че решението от 27 юни

2001 г. е обосновано по отношение на пресите „P40VEI“, произведени преди 4 август 2000 г., от една страна, и на пресите „P40VE“ и „P50VE“, от друга страна, следва да се приеме, че на пръв поглед не може да се изключи, че спорният акт засяга молителя лично.

58 Поради това не може да се изключи на пръв поглед, че молителят е пряко и лично засегнат от спорния акт и че следователно жалбата по главното производство е допустима.

59 Доводите на Комисията, целящи доказване на явната недопустимост на жалбата по главното производство, следователно трябва да се отхвърлят.

60 За изчерпателност следва да се констатира, че в главното производство молителят е предявил иск за търсене на отговорност на основание на член 235 ЕО и на член 288, параграф 2 ЕО. Въз основа на елементите, с които разполага съдията по обезпечителното производство, няма причина да се счита, че този иск е недопустим.

По допустимостта на молбата за обезпечение

61 Комисията приема, че във фактическата част на молбата за допускане на обезпечение молителят не е изложил нито едно конкретно обстоятелство, което да позволи на съдията по обезпечителното производство да оцени тежестта и непоправимия характер на вредата, нито следователно неотложността, която би обосновала постановяването на исканата мярка за спиране на изпълнението.

62 По-нататък молбата не излага евентуално съществуващата причинна връзка между претендираната вреда и твърдените последици от спорния акт.

63 Поради това молбата не удовлетворявала условията по член 104, параграф 2 от Процедурния правилник.

64 Следва да се припомни, че по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда и на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник, към който препраща член 104, параграф 3 от същия правилник, исковата молба в производството пред първа инстанция трябва да съдържа кратко изложение на посочените правни основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответната страна да подготви защитата си, а на Първоинстанционния съд — да се произнесе по иска, ако е необходимо и без наличието на допълнителна информация. С цел да се осигури правна сигурност и добро правораздаване, за да бъде един иск допустим, би трябвало съществените правни и фактически обстоятелства, на които той се основава, да се открояват поне накратко, но по логичен и разбираем начин, от текста на самата искова молба (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 8 декември 2005 г. по дело Just/Комисия, T-91/04, Recueil FP, стр. I-A-395 и II-1801, точка 35 и цитираната съдебната практика и Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 17 февруари 2006 г. по дело Nijs/Сметна палата, T-171/05 R II, все още непубликувано в Recueil, точка 23).

65 Следва да се отбележи, от една страна, че наистина в конкретния случай молбата за обезпечение е изготвена кратко, но това не променя факта, че тя е разбираема и посочва, макар и само в съкратен вид, вредата, която молителят твърди, че е претърпял вследствие на спорния акт.

66 Молителят действително твърди по същество, че ако в изпълнение на спорния акт държавите-членки трябва да приемат ограничителни мерки или да забранят пускането в оборот или пускането в действие на машините, посочени в това решение, това би задълбочило неговите финансови затруднения, засягайки не само продажбите на неговите машини, но и цялостната му дейност, която би могла да бъде сериозно застрашена от това.

67 Колкото до доказването на причинната връзка между твърдяната вреда и евентуалните последици от спорния акт, от друга страна следва да се изтъкне, че става дума за въпрос, който се отнася до оценка на представените от молителя доводи във връзка с доказването на условието за неотложност, а не за въпрос относно допустимостта на молбата за обезпечение.

68 Ето защо следва да се приеме, че изложените в молбата на молителя доводи достатъчно ясно и точно посочват заплахата от сериозна и непоправима вреда, на която спорният акт го излага.

69 Поради това молбата за обезпечение следва да се приеме за допустима.

По съществото на спора

По fumus boni juris

— Доводи на страните

70 Според молителя спорният акт е лишен от всякакво основание поради отмяната на решението от 27 юни 2001 г. с решение на Conseil d'État от 4 декември 2002 г.

71 Според Комисията решението от 27 юни 2001 г. е отменено от Conseil d'État поради нередовността в процедурата по неговото приемане, а не поради

причини, свързани със съществото му. Комисията по същество твърди, че при това положение тя винаги следва да се произнася относно приетите от френските власти мерки, въпреки тази отмяна от Conseil d'État.

72 Комисията счита, че процедурата по член 7, параграф 2 от Директива 98/37 има за цел да гарантира равностойно равнище на защита на здравето и безопасността в рамките на цялата Общност. Според Комисията тя позволява държавите-членки да бъдат предупредени за евентуалните опасности, произтичащи от свободното движение на машини, които вече са били предмет на обоснована по съществото си ограничителна национална мярка. Комисията счита, че полезното действие на тази процедура би било опорочено, ако отмяната на посочената мярка от национален съд заради недостатък в процедурата трябва непременно да препятства Комисията да състави своето становище относно въпросната мярка и да го предостави на всички държави-членки.

73 Комисията добавя, че член 7 от Директива 98/37 не ѝ предоставя възможността да се освободи от задължението си да се произнесе в случая, когато въпреки че въпросната мярка вече не произвежда действие, засегнатата държава-членка не е оттеглила уведомлението и дори по-късно е поискала от Комисията да се произнесе.

74 Според Комисията обаче с писмо от 8 април 2005 г. френските власти са поискали от нея да приеме спорния акт независимо от решението на Conseil d'État.

75 На последно място, Комисията поддържа, че решение на национална юрисдикция, с което се отменя национална мярка, не може да разшири своите последици до степен, че да повлече автоматично незаконността на общностна мярка, каквато е спорният акт, дори ако последната е приета във връзка с националната мярка.

— Преценка на съдията по обезпечителното производство

76 Следва да се отбележи, че решението от 27 юни 2001 г. е отменено с решение на Conseil d'État от 4 декември 002 г.

77 Обратно на поддържаното от Комисията, основанията, довели до отмяната на решението от 27 юни 2001 г., изглеждат маловажни.

78 Действително следва да се подчертае, че френските власти не са приели друго решение, с което да потвърдят съображенията на решението от 27 юни 2001 г. по отношение на произведените от молителя машини, при положение че понеже отмяната на решението от 27 юни 2001 г. е била мотивирана с недостатък в процедурата, въз основа на наличните доказателства по преписката изглежда не е имало пречка да приемат незабавно нова мярка за осигуряване на защита на здравето и безопасността на работниците, които използват тези машини.

79 Ако обаче предвидената в член 7 от Директива 98/37 процедура предполага Комисията да е била уведомена за дадена национална мярка, то нейното сезиране на пръв поглед означава, че мярката все още е налице към момента, в който Комисията се произнася.

80 Действително предметът на процедурата, предвидена в Директива 98/37, на пръв поглед е произнасяне относно обосноваността на национална мярка, което предполага, че тази мярка съществува.

81 На пръв поглед Комисията не може да използва като оправдание мотивите, довели една национална юрисдикция до отмяната на решение, за да реши дали тази мярка все още съществува. Не може да се изключи по-нататък, че при

липсата на недостатък в процедурата, накарал Conseil d'État да отмени решението от 27 юни 2001 г., последното би било с друго съдържание или че това решение би било опорочено и от незаконосъобразност по същество, независимо от недостатъка в процедурата. Освен това подобна ситуация, в която Комисията не признава силата на пресъдено нещо на дадено решение на национален съд, създава на пръв поглед недопустима правна несигурност.

82 Освен това наличието на уведомление за решението от 27 юни 2001 г. на пръв поглед не е достатъчно, за да запази последното или неговото съдържание след отмяната му. В действителност Комисията изглежда не се произнася по уведомлението за мярката, а по самата мярка в същински смисъл.

83 По-нататък, по силата на член 4, параграф 1 от Директива 98/37 държавите-членки не могат да забраняват, ограничават или пречат на пускането на пазара и пускането в действие на тяхната територия на машини и защитни елементи, които съответстват на посочената Директива 98/37.

84 В случая поради отмяната на решението от 27 юни 2001 г. от Conseil d'État и поради това, че на негово място не е приета никаква друга мярка от френските власти, произведените машини изглежда трябва да се считат за съответстващи на разпоредбите на Директива 98/37 по смисъла на член 4, параграф 1 от посочената директива и следователно се ползват от презумпцията за съответствие на основание на член 5, параграф 1 от Директива 98/37. В резултат на това държавите-членки на пръв поглед не могат да ги забраняват, ограничават или пречат на пускането им на пазара и пускането им в действие на тяхната територия.

85 На пръв поглед изглежда обаче, че спорният акт задължава държавите-членки да попречат на пускането на пазара и пускането в действие на машините при липса на каквато и да е национална предпазна мярка, приета в рамките на процедурата по член 7 от Директива 98/37, което на пръв поглед е в противоречие с установената от нея правна уредба.

86 Впрочем обосновката на спорния акт се явява явно недостатъчна, за да осигури точна и правилна информация на неговите адресати.

87 Действително в спорния акт по никакъв начин не е посочена отмяната от Conseil d'État на решението от 27 юни 2001 г. Такъв пропуск явно е от естество да създаде впечатлението, че мярката, по която се е произнесла Комисията през септември 2006 г., все още е в сила във Франция, макар поради постановената ѝ отмяна от Conseil d'État на 4 декември 2002 г. да се счита, че тя никога не е съществувала.

88 Накрая следва да се подчертае, че обстоятелството, че през 2005 г. френските власти са поискали от Комисията да представи становище, на пръв поглед не ѝ дава правото да не се съобрази с решението на Conseil d'État и неговите последици по отношение на акта, въз основа на който тя е била сезирана на основание на Директива 98/37. Това искане на френските власти поставя по-нататък въпроса какви са съображенията, които са накарали Комисията да приеме спорния акт повече от пет години след уведомлението за решението от 27 юни 2001 г., макар че това решение е било отменено четири години по-рано от Conseil d'État.

89 Действително от писмото, изпратено на Комисията от френските власти на 8 април 2005 г., изглежда произтича на пръв поглед, че тяхното искане е мотивирано главно от желанието да получат решение от страна на Комисията, което да им позволи да осигурят защитата си в рамките на производство по иск за обезщетение за вреди, предявен срещу тях от молителя.

90 Доводите, свързани с безопасността и здравето на работниците, изтъкнати както от Комисията в настоящото дело, така и от френските власти в писмото им, действително са трудно разбираеми. Така, от една страна, на Комисията са били необходими повече от 5 години, за да приеме едно решение — нещо, което изглежда слабо съвместимо с подобна цел, която по-скоро изисква

приемането на неотложни мерки. От друга страна, самите френски власти не са приели мярка за забрана по отношение на машините на молителя, въпреки че отмяната на решението от 27 юни 2001 г. е била мотивирана с недостатък в процедурата и че следователно, ако се допусне, че такава мярка е била необходима, за тях не е имало пречка да я приемат незабавно, за да осигурят защитата на здравето и безопасността на работниците, които използват тези машини.

91 По-нататък следва да се подчертае, че в хода на съдебното заседание молителят твърди, без това да е оспорено от Комисията, че машините, които са изпитани от френските власти и за които те са приели, че могат да застрашат здравето и безопасността на хората, са били предмет на изменения от страна на закупилото ги френско предприятие, както и че неправилното функциониране, установено при тези машини, не е било налице в момента на продажбата им от молителя.

92 Тези доводи на молителя, които също не изглеждат на пръв поглед лишени от всяко основание по отношение на преценката на релевантността на констатациите на Комисията, произтичащи от спорния акт, изискват изследване, което не може да се извърши на този етап от съдията по обезпечителното производство.

93 С оглед на гореизложеното, предвид доказателствата, с които разполага съдията по обезпечителното производство, представените от молителя фактически и правни доводи в рамките на първото посочено от него правно основание пораждат много сериозни съмнения относно законосъобразността на спорния акт. При тези условия настоящата молба не може да бъде отхвърлена поради липса на fumus boni juris, поради което следва да се провери дали тя съответства на условието за неотложност.

По неотложността

— Доводи на страните

94 В своята молба молителят по същество се ограничава до това да поддържа, че спорният акт би могъл сериозно да застраши продължаването на неговата дейност и дори да попречи на осъществяването ѝ. В това отношение той изтъква по същество, че освен преките и непреките имуществени вреди, които вече е претърпял вследствие на решението от 27 юни 2001 г., той може да се изправи пред значително и дори фатално влошаване на финансовото си положение, ако по силата на спорния акт държавите-членки приемат мерки, които забраняват пускането в оборот и пускането в действие на машините, посочени в това решение.

95 По време на съдебното заседание молителят уточнява по същество, че това би засегнало не само продажбата на пресите, посочени в спорния акт, но и че в подобна хипотеза рискува да бъде сериозно увредено и доброто име на неговите машини, което с оглед на обстоятелството, че става дума за малко предприятие, може да увреди сериозно цялостната му дейност и оттам да го доведе до несъстоятелност, като се има предвид настоящото му финансово положение.

96 В хода на съдебното заседание молителят отбелязва също, че той освен това е изложен на риска срещу него да бъдат заведени искове за обезщетение за вреди от неговите клиенти поради твърдяното несъответствие на закупените от тях машини.

97 В хода на същото съдебно заседание молителят е поканен да предостави допълнителни данни относно оборота и продажбите си в различните държави-членки, в които осъществява дейността си.

98 Въз основа на доказателствата, които са предоставени на съдията по обезпечителното производство с акт, вписан в секретариата на 9 март 2007 г., е видно, че оборотът от произведените от молителя преси е намалял от 2 599 943,18 EUR за 2000 г. на 796 918,25 EUR за 2006 г., като общият оборот на предприятието е намалял от 7 188 804,58 EUR за 2000 г. на 4 188 829,20 EUR за 2006 г.

99 По-нататък молителят обяснява, че поради спада на оборота му се е наложило да поиска по-значително финансиране и кредитни линии от банки и че задлъжняването му е нарастнало от 1 679 788 EUR през 2000 г. на 2 686 237 EUR в края на 2005 г., към което се добавят допълнителни парични вноски до 200 000 EUR, изплатени от съдружниците през първите месеци на 2006 г.

100 Предвид настоящото си положение обаче молителят счита, че задълбочаването на спада на оборота на дружеството може да накара кредиторите, и по-конкретно банките, да оттеглят своите кредити, което би довело до изпадането му в несъстоятелност.

101 По-нататък молителят счита по същество, че запазването в сила на спорния акт може да засегне конкурентната му позиция и че вредите, които биха произтекли от това, не могат да бъдат адекватно поправени с присъдено по съдебен ред обезщетение за претърпени вреди, докато мярка за спиране на изпълнението може да позволи да бъдат избегнати подобни последици на пазара.

102 Комисията счита по същество, че молителят не доказва, че е заплашен от сериозна и непоправима вреда вследствие на спорния акт.

103 Следва предварително да се отбележи, че относно допустимостта на молбата за спиране на изпълнението Комисията твърди, че молителят не е доказал причинната връзка между твърдяната от него вреда и евентуалните последици на спорния акт. Комисията поддържа, че евентуалната вреда, която би претърпял молителят, действително не би могла да произтече от спорния акт, а от мерките, които държавите-членки при необходимост биха приели след този акт на Комисията.

104 Освен това, на първо място, Комисията посочва, че твърдяната от молителя икономическа вреда е чисто хипотетична, понеже той не доказал, че мерки за изпълнение са били вече приети или ще бъдат приети всеки момент от държавите-членки след приемането на спорния акт от Комисията.

105 По-нататък Комисията твърди, че ако се предположи, че такива мерки бъдат приети, те могат да причинят на молителя само вреда от финансов характер, която по дефиниция е поправима.

106 На второ място, Комисията поддържа по същество, че предоставените от молителя данни не представляват доказателство, че той би претърпял сериозни и непоправими вреди.

107 На първо място, Комисията твърди, че тя не може да знае колко и какви видове преси са били произведени и търгувани от молителя през последните години, но че въз основа на данните, с които тя е могла да се снабди от Интернет, към настоящия момент молителят произвеждал и търгувал поне 17 вида преси, от които само 3 са били предмет на решението от 27 юни 2001 г. и следователно на спорния акт.

108 На второ място, според Комисията предоставените от молителя данни се отнасят само до общия му оборот и до оборота му в сектора на пресите за периода 2000—2006 г. и щом като това е така, те са свързани само с икономическо положение, предхождащо приемането на спорния акт, чиито последици следователно не отразяват.

109 На трето място, Комисията счита по същество, че данните за 2006 г. не позволяват да се определят последиците, които спорният акт би имал върху оборота в сектора на пресите между момента на приемането му и началото на 2007 г.

110 На четвърто място, Комисията счита, че данните относно оборота на молителя в сектора на пресите се отнасят без разграничение до всички видове произведени и продадени от него преси. Молителят не предоставя никакви данни относно развитието на специфичния оборот в резултат на продажбите на трите вида преси, които са били предмет на националната мярка за забрана и на спорния акт. Поради това той не предоставял доказателство за евентуално намаляване на оборота, свързан с видовете преси, посочени в спорния акт.

111 На пето място, според Комисията измененията на общия оборот на молителя не отразяват измененията на неговия оборот на сектора на пресите.

112 На шесто място, Комисията твърди, че прогресивното намаляване на оборота на целия сектор на пресите (2 599 943,18 EUR през 2000 г., 796 918,25 EUR през 2006 г.), с изключение на периода 2003—2004 г., когато този оборот е нарастнал, не отразява непременно измененията на оборота в сектора на пресите в някои държави-членки. Така според Комисията въпреки намаляването на оборота на целия сектор на пресите между 2005 г. и 2006 г. (намалял

от 1 059 064,37 EUR на 796 918,25 EUR), оборотът на сектора определено се е увеличил, що се отнася до немския (от 262 512,07 EUR на 333 812,75 EUR), финландския (от 36 150,00 EUR на 50 025,00 EUR), португалския (от 31 531,50 EUR на 49 845,00 EUR) и полския (от 0 на 33 320,00 EUR) пазар.

113 На седмо място, според Комисията предоставените данни не доказват никаква връзка между, от една страна, измененията на оборота в целия сектор на пресите и измененията на френския оборот, а от друга страна, измененията на френския оборот и измененията на оборота на всяка от останалите държави-членки.

114 На осмо място, Комисията по същество упреква молителя, че не е предоставил никакви данни, които да позволят да се прецени на каква основа е изчислил загубите на оборот, които той твърди, че е претърпял поради решението от 27 юни 2001 г.

115 На девето място, Комисията поддържа, че молителят не е предоставил никакво сведение относно определянето на разглеждания пазар и на пазарните дялове, които той държи като цяло и в различните държави-членки, преди и след приемането на спорния акт. При липсата обаче на каквото и да било обективно доказателство относно характеристиките на пазара на пресите и пазарните дялове, които притежава молителят в този сектор, според Комисията предоставените от него данни по отношение на общия му оборот и на оборота му в сектора на пресите били лишени от релевантност. Те не позволявали по-конкретно да се определи дали и в каква степен прогресивното намаляване на оборота на молителя било отражение на измененията на разглеждания пазар или се дължало на други фактори.

116 В заключение Комисията счита, че нито едно от представените от молителя доказателства не позволява да се установи, от една страна, дали и в каква степен намаляването на общия оборот и намаляването на оборота на молителя в сектора на пресите за периода 2000—2006 г. са пряка последица от решението от 27 юни 2001 г. и от спорния акт, а от друга страна, какви били последиците от спорния акт.

117 На трето място, Комисията твърди, че спорният акт и следователно евентуалните национални мерки, които изисквало това решение, засягат само 3 от 17 вида преси, понастоящем произвеждани и продавани от молителя. Следователно спорният акт не засяга дейностите на молителя по отношение на другите произвеждани от него машини.

118 Според Комисията дори при липса на по-обстойна информация да се предположи, че приемането на национални мерки за забрана е непосредствена и автоматична последица от уведомлението на държавите-членки за спорния акт, молителят не е доказал отражението, което подобни мерки биха могли да имат върху неговия оборот, като се има предвид, че те се отнасят само до 3 от 17 вида машини. Молителят не бил доказал и че подобни мерки водели автоматично до намаляване на общия му оборот, до сигурното оттегляне на банковите кредити и накрая — до неговата несъстоятелност.

119 На четвърто място, Комисията счита по същество, че недостатъчната бързина на молителя да подаде молба за спиране на изпълнението показва липсата на каквато и да е непосредствена, сериозна и непоправима вреда. Молителят, който е бил уведомен за приемането на спорния акт от Комисията на 11 октомври 2006 г., е предявил жалбата си по главното производство едва на 6 декември 2006 г., а молбата си за обезпечение — едва на 18 януари 2007 г.

120 На пето място, по отношение на евентуалното предимство, което би произтекло от спорния акт за конкурентите на молителя, Комисията поддържа, че със сигурност не може да се изключи, че молителят претърпял или рискувал да претърпи икономически последици в резултат на решението от 27 юни 2001 г. или на спорния акт, но ако се приеме, че подобни последици следват пряко от спорния акт, а не от решението от 27 юни 2001 г. или от предвиждането от икономическите оператори на национални мерки, приети след спорния акт, тези последици при всички случаи засягат само фактическото, но не и правното положение на молителя.

— Съображения на съдията по обезпечителното производство

121 Според постоянната съдебна практика, неотложността трябва да се преценява по отношение на необходимостта от постановяване на временни мерки, за да се избегне настъпването на сериозна и непоправима вреда за страната, която иска постановяването на временната мярка (вж. Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 10 ноември 2004 г. по дело European Dynamics/Комисия, T-303/04 R, Recueil, стр. II-3889, точка 65 и цитираната съдебна практика).

122 Ако щом може да бъде парично обезщетена впоследствие, вреда с имуществен характер не може, освен при изключителни обстоятелства, да се разглежда като непоправима или дори трудно поправима, дадена временна мярка е обоснована, ако се окаже, че при липсата на тази мярка преди да бъде постановено решението, с което приключва главното производство, молителят ще бъде поставен в положение, което може да постави в опасност съществуването му (Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 3 декември 2002 г. по дело Neue Erba Lautex/Комисия, T-181/02 R, Recueil, стр. II-5081, точка 84).

123 Страната, която се позовава на сериозна и непоправима вреда, следва да докаже нейното съществуване (Определение на председателя на Съда от 12 октомври 2000 г. по дело Гърция/Комисия, C-278/00 R, Recueil, стр. I-8787,

точка 14). Неизбежността на вредата не трябва да бъде установена с абсолютна сигурност, а е достатъчно, особено когато настъпването на вредата зависи от наличието на няколко фактора, тя да е предвидима с достатъчна степен на вероятност (Определение по дело Комисия/Atlantic Container Line и др., посочено в точка 19 по-горе, точка 38 и Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 15 юли 1998 г. по дело Prayon-Rupel/Комисия, T-73/98 R, Recueil, стр. I-2769, точка 38).

124 На първо място, що се отнася до причинната връзка между вредата, която твърди молителят, и евентуалните последици от спорния акт, следва да се припомни, че както бе прието в точка 54 по-горе, спорният акт на пръв поглед изглежда задължава държавите-членки, които са негови адресати, да спрат пускането на пазара и пускането в оборот на машините на молителя на територията на държавите-членки, както и да изтеглят машините, налични на пазара, и на пръв поглед не дава на държавите-членки възможността да действат или да бездействат, а напротив — ги задължава да действат по определен начин.

125 Вредата, за която молителят твърди, че има риск да настъпи, а именно засягането на продажбите на неговите машини, посочени в спорния акт, и посегателството върху доброто му име, което може да засегне целия му оборот, а оттам и да го доведе до несъстоятелност, следователно не произтича от националните мерки, които само прилагали акта във всяка държава-членка, а от самия спорен акт, който на пръв поглед изисква да се приемат подобни мерки.

126 Освен това следва изначално да се отхвърли доводът на Комисията, който се състои в твърдението, че при всички случаи не е доказано, че понастоящем държавите-членки са приели такива мерки.

127 Действително, понеже целта на молбата за обезпечение е именно да предотврати приемането на такива мерки от държавите-членки, ако се предположи, че условията за постановяване на тези временни мерки са изпълнени, то не следва да се чака посочените мерки да бъдат приети, за да бъде отменен спорният акт.

128 На второ място, следва да се констатира, че предоставените от молителя данни свидетелстват за постепенно и значително намаляване на неговия общ оборот между 2000 г. и 2006 г., както и по-конкретно на неговия оборот в сектора на пресите. Изключенията, които представляват 2004 г. и 2006 г., и някои конкретни резултати по страни не са от естество да поставят под въпрос тази тенденция. Следва да се констатира, че намаляването на общия оборот е 42 % за седем години и 70 % само по отношение на сектора на пресите.

129 Представените от молителя данни, които се отнасят до неговите пасиви, също дават показват неговото задлъжняване пред банките, възлизащо на над 2 600 000 EUR в края на 2005 г.

130 Молителят твърди по същество, че задълбочаването на неговите настоящи финансови затруднения може да бъде фатално за него. Това задълбочаване може да последва, от една страна, от забраната за пускането на пазара и за пускането в действие на посочените в спорния акт машини, а от друга страна, от посегателството върху доброто му търговско име и върху доброто име на машините му, което би произтекло от една такава мярка за забрана, която би могла да засегне общия му оборот.

131 Следва да се отбележи най-напред, че изпълнението на спорния акт би могло да има за резултат да препятства продажбите на посочените в него видове машини във всички държави-членки. Последвалото от това значително утежняване на финансовото положение в сектора на пресите се явява при това положение доказано с достатъчна степен на вероятност.

132 Същевременно оборотът, реализиран от молителя в сектора на пресите, представлява понастоящем малко под 20 % от неговия общ оборот.

133 По-нататък следва да се разгледа въпросът относно релевантността на доводите на молителя във връзка с вероятното посегателство върху доброто му търговско име, което може да бъде предизвикано от спорния акт и от което може да бъде засегната дейността му като цяло.

134 Следва да се приеме най-напред, че съдебната практика относно посегателството върху доброто име на отстранено от обществена поръчка предприятие, в която се отхвърля схващането, че такова посегателство представлява сериозна и непоправима вреда (Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 20 септември 2005 г. по дело Deloitte Business Advisory/Комисия, T-195/05 R, Recueil, стр. II-3485, точка 126 и Определение на председателя на Първоинстанционния съд по дело European Dynamics/Комисия, посочено в точка 121 по-горе, точка 82), не е релевантна за приемане на посегателство върху доброто име, каквото може да засегне молителя в конкретния случай. Обстоятелството, че не е възложена обществена поръчка, действително не може да се сравни с обстоятелството, че част от стоките на молителя са определени като заплаха за здравето и безопасността на хората.

135 В това отношение следва се отбележи, Съдът е признал вредоносния характер на посегателството върху доброто име на предприятие, чиито машини носят маркировката „ЕО“ за съответствие и чиято безопасност е поставена под въпрос при липса на каквато и да е национална мярка за забрана въз основа на Директива 98/37 (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 април 2007 г. по дело AGM-COS.MET, C-470/03, Recueil, стр. I-2749, точки 61—65).

136 В случая следва да се приеме, че решение на Комисията, което на пръв поглед има за цел да наложи на всички държави-членки да приемат ограничителни мерки относно търговията, в конкретния случай мерки за забрана за пускането на пазара и пускането в оборот на посочените машини, поради опасностите, на които тези машини могат да изложат здравето и безопасността на хората, е в състояние да увреди доброто име на предприятието, което произвежда тези машини.

137 По тези причини следва да се приеме, че това посегателство има вредоносен характер.

138 Освен това в дадения случай следва да се вземе предвид и обстоятелството, че в спорния акт не се споменава нито, че първоначалната национална мярка, т.е. решението от 27 юни 2001 г., е отменена от Conseil d'État, нито че след тази отмяна френските власти не са приели никаква нова мярка.

139 Предвид конкретните обстоятелства по случая, и в частност факта, че молителят е малко предприятие, което има ограничено и специализирано производство — хидравлични преси и индустриални машини за рязане и пробиване на метални части — следва да се приеме, че той е доказал в достатъчна степен, че като поставя под въпрос във всички държави-членки безопасността на някои от машините, които той произвежда, спорният акт е в състояние да увреди доброто му име по отношение на цялото му производство.

140 При това положение не могат да бъдат уважени доводите на Комисията, че само част от производството на молителя може да бъде засегната от спорния акт.

141 Поради това следва да се провери дали в случая тази вреда е сериозна и трудно поправима за молителя.

142 На първо място, такова посегателство върху доброто търговско име на дадено предприятие и върху доброто име на стоките му от гледна точка на безопасност е от естество да му причини вреда, която поради трудно оценимия си характер е трудно поправима.

143 С оглед на обстоятелствата по делото и на факта, че молителят има ограничено и специализирано производство, подобна вреда може да бъде определена още и като сериозна, щом като поради спорния акт такова посегателство може да предизвика последици във всички държави-членки и в резултат на това — на всички пазари, на които молителят упражнява дейността си, а не само на един от тях.

144 На второ място, с оглед, от една страна, на обстоятелството, че става дума за малко предприятие, и от друга страна, на настоящото финансово положение на молителя подобно посегателство върху доброто му име би могло да предизвика непоправими последици върху производството му както в сектора на пресите, така и в другите му сектори на дейност, които засягат и оборудването, и в резултат на това върху общото му финансово положение. Следователно опасността молителят да бъде доведен бързо до несъстоятелност не се явява чисто хипотетична, а напротив, е предвидима с достатъчна степен на вероятност.

145 На трето място, не може да се изключи, че както поддържа молителят, той е изложен на риска срещу него да бъдат предявени искове за обезщетение от страна на неговите купувачи, ако в съответствие с член 7, параграф 1 от Директива 98/37 машините, които те са закупили от него, бъдат изтеглени от пазара. Освен факта, че подобни мерки също са от естество да застрашат доброто търговско име на молитетя пред неговите купувачи, много е вероятно подобни искове да могат да утежнят финансовото му положение и следователно да допринесат за настъпването на твърдяната от него сериозна и непоправима вреда.

146 С оглед на конкретните обстоятелства по делото и предвид всички данни по него следва да се приеме, че изпълнението на спорния акт може да причини сериозна и непоправима вреда на молителя, поставяйки в опасност неговото съществуване, така че неотложността на исканите мерки е безспорна (вж. в този смисъл Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 30 април 1999 г. по дело Emesa Sugar/Комисия, T-44/98 R II, Recueil, стр. II-1427, точка 131).

147 Следва да се подчертае в това отношение, че неотложността, на която може да се позовава молителят, трябва да бъде призната и от съдията по обезпечителното производство, още повече че, както е видно от точки 76—93 по-горе, фактическите и правните доводи, представени от молителя, се явяват особено сериозни (вж. в този смисъл Определение по дело Autriche/Conseil, посочено в точка 18 по-горе, точка 110 и Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 20 юли 2006 г. по дело Globe/Комисия, T-114/06 R, Recueil, стр. II-2627, точка 140).

148 При тези условия останалите доводи на Комисията, целящи оспорване на наличието на сериозна и непоправима вреда, която заплашва молителя, не могат да се приемат.

149 На първо място, следва да се отхвърлят възраженията на Комисията, според които предоставените от молителя данни не позволяват да бъде доказано съществуването на опасност от сериозна и непоправима вреда.

150 В това отношение не могат да бъдат уважени доводите на Комисията, че вредата не трябва да се преценява в нейната цялост, а само по отношение на машините, за които се отнася спорният акт. Действително посегателството върху доброто търговско име, на което молителят рискува да стане жертва, в случая може да засегне всички негови продажби и следователно да застраши не само сектора на пресите, но и дейността му като цяло.

151 Освен това молителят не може да бъде упрекван, че е предоставил данни само за минало време, в конкретния случай за периода 2000—2006 г. включително. Действително тези данни позволяват на съдията по обезпечителното производство да прецени развитието на финансовото положение на молителя и релевантността на неговите твърдения относно финансовия риск, който би

поел, ако решението на Комисията бъде приведено в изпълнение в държавите-членки чрез мерки за забрана на продажбата на посочените машини и изтеглянето на тези, които са в действие.

152 По-нататък, молителят не може да бъде упрекван за липсата на данни относно последиците върху продажбите на машините, посочени в спорния акт, след неговото приемане, защото, от една страна, е установено, че спорният акт не е бил публикуван в *Официален вестник* и че поради това неговите клиенти не са могли да знаят за съществуването му, докато държавите-членки не го приведат в действие, както и от друга страна, че е установено и че държавите-членки все още не са приели мерки за това.

153 Впрочем липсата на данни за начина на изчисляване на вредата, произтекла от приетото от Френската република решение от 27 юни 2001 г., не е от значение за преценката дали неотложността е доказана в рамките на настоящата молба, тъй като оценката от молителя на неговите евентуални вреди между 2000 г. и 2006 г. не е условие, за да се постанови спирането на изпълнението на спорния акт, защото този въпрос в действителност засяга иска за обезщетение, заведен от молителя пред френските юрисдикции.

154 Накрая, липсата на сведения относно пазарните дялове на молителя сама по себе си не е основание, годно да лиши от релевантност данните, които той е предоставил относно финансовото си положение. Предвид прогресивното утежняване на последното и рисковете, които предизвиква едно решение, годно да засегне доброто име на неговите стоки, обстоятелството дали неговите пазарни дялове в сектора на пресите са значителни е без значение.

155 На второ място, следва да се отхвърлят доводите на Комисията, според които като не е подал по-бързо жалбата си по главното производство пред

Първоинстанционния съд и като не е подал по-бързо настоящата молба пред съдията по обезпечителното производство, молителят доказвал чрез своето отношение, че условието за неотложност не е изпълнено.

156 Най-напред следва да се отбележи, че жалбата по главното производство е подадена в двумесечния срок, предвиден в член 230, пета алинея ЕО.

157 По-нататък следва да се посочи, че няма определен срок за подаването на молба за постановяване на временни мерки пред съдията по обезпечителното производство.

158 Ако е вярно, че когато се произнася по неотложността, съдията по обезпечителното производство може да се види принуден с оглед на обстоятелствата по конкретния случай да прецени момента, към който е била подадена молбата за обезпечение (вж. в този смисъл Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 9 юли 2003 г. по дело AIT/Комисия, T-288/02 R, Recueil, стр. II-2885, точка 17), следва да се констатира, че жалбата по главното производство е подадена на 6 декември 2006 г., докато настоящата молба е вписана в секретариата на 18 февруари 2007 г. Срокът между жалбата по главното производство и молбата за обезпечение в случая не може да се определи като прекалено дълъг и не доказва липсата на неотложност на посочената молба.

159 На трето място, когато преценява доколко вредата е сериозна и непоправима, при тези условия Първоинстанционният съд не следва да се произнася по твърденията на молителя относно засягането на конкурентната му позиция, което последният при всички случаи изтъква само при условията на евентуалност и единствено в допълнителните данни, които е представил на съдията по обезпечителното производство след съдебното заседание.

160 В заключение следва да се приеме, че в случая условието за наличие на неотложност е изпълнено.

По претеглянето на интересите

161 Комисията твърди по същество, че претеглянето на интересите натежава в полза на отхвърлянето на молбата за спиране на изпълнението, доколкото общностният интерес от това да бъде осигурена равностойна степен на защита на здравето и безопасността във всички държави-членки трябва при всички случаи да има предимство пред специфичния интерес на молителя.

162 Според Комисията обаче спорният акт има за предмет да осигури защитата на здравето и безопасността на работниците, които били застрашени от посочените в спорния акт машини.

163 Все пак трябва да се констатира, че на Комисията са били необходими повече от 5 години, за да издаде спорния акт, без здравето и безопасността на работниците, които тя е длъжна да гарантира, да са мотивирали по-бързи действия от нейна страна.

164 Единственото обяснение, което тя е могла да даде в това отношение по време на съдебното заседание, е, че е трябвало да започне процедура по подбор на експерт, за да анализира машините на молителя, и че тази процедура по подбор е била по-дълга от предвиденото.

165 От една страна, Комисията не доказва тези твърдения. От друга страна, изглежда малко вероятно на Комисията да са били необходими повече от 5 години, за да подбере експерт, да получи доклад от него и да издаде становище в рамките на процедура, която има за предмет приемане на предпазни мерки, когато машините са в състояние да застрашат здравето и безопасността на хората.

166 Освен това следва да се припомни, че Комисията е приела окончателно спорния акт едва след като френските власти са поискали от нея да даде становище относно мярката, за която са я уведомили, за да могат да се защитят в рамките на започналия съдебен процес пред френските юрисдикции.

167 Впрочем Комисията не е оспорила твърденията на молителя, според които няма нито една злополука от приемането на решението от 27 юни 2001 г. и единствените мерки, приети от френските власти в това отношение, са били отменени от Conseil d'État през 2002 г., без да бъдат приети нови мерки след на тази отмяна.

168 Накрая, следва да се вземе предвид фактът, че с оглед на данните, с които разполага съдията по обезпечителното производство, представените от молителя правни и фактически доводи в рамките на първото посочено от него правно основание в подкрепа на fumus boni juris пораждат много сериозни съмнения относно законносъобразността на спорния акт.

169 Поради това претеглянето на интересите не следва да натежи в полза на отхвърлянето на молбата за спиране на изпълнението, както иска Комисията.

170 В заключение, тъй като условията за постановяване на спирането на изпълнението на спорния акт са изпълнени, молбата на молителя следва да бъде уважена.

По изложените съображения

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД

определи:

1) **Спира изпълнението на Становище C (2006) 3914 на Комисията от 6 септември 2006 година относно мярка за забрана на някои механични преси с марка „IMS“, приета от френските власти, до произнасянето на решението на Първоинстанционния съд по главното производство.**

2) **Първоинстанционният съд не се произнася по разноските.**

Съставено в Люксембург на 7 юни 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

B. Vesterdorf